

Geen zorg over
anti-vliegveld acties

Bob Rienks laat ze overal springen

Zoals een scorende spits zijn carrière afbouwt als laatste man, zo is Bob Rienks nu een man die liever aan de touwtjes trekt dan dat hij er aan hangt. De bevlogen hobbyist-parachutespringer heeft na 30 jaar de grootste Europese paraclub onder z'n kont. „De sensatie van dat bungeejumpen vind ik wel eng.”

Het blijft goed gaan met de Texelse para-activiteiten, ondanks onheilspellende berichten dat de landelijke politiek de luchtvaart boven Texel wil elimineren.

De Tweede Kamer heeft onlangs een motie aangenomen waarbij kleine luchtvaart boven stiltegebieden verboden moet worden. Bob Rienks, oprichter en directeur van het Paracentrum Texel, heeft er geen grote zorgen om. Spelend met een 'GPS-je' (Global Positioning System) op tafel legt hij uit: „Er zijn wettelijke kaders voor geluid, vliegvelden zijn gezondeerd. In de binnenste zone mag niet worden gebouwd, in de tweede ring worden woningen gesubsidieerd geïsoleerd en buiten de zonering geldt een minimale vlieghoogte. Alleen de Paraclub Texel heeft de afgelopen tien jaar al miljoenen geïnvesteerd, ik

noem maar wat: een geluidsarme propeller en uitlaat, die werden gemeten in Duitsland en in de allerlaagste geluidsklasse vallen. De laatste jaren vliegen we vier keer zo hoog als vroeger. Maar door die aandacht voor het milieu ben je eigenlijk ook weer tegen datzelfde milieu, want op grote hoogten verbruik je meer brandstof.”

Daarnaast verwacht hij van de politiek rationaliteit. „Vergis je niet: naast het strand en de haven is dit een van de populairste attracties op ons eiland. En dan kunnen ze in Den Haag meteen de lijnvluchten van de grote maatschappijen en de militaire straaljagers hier bij De Cocksdorp verbieden. Dat zie ik zo snel niet gebeuren.”

Rienks houdt ervan de dingen breed te zien, trekt vergelijkingen: „Die strijd om punten en komma's zie je

niet alleen in de vliegerij. De boer om de hoek mag geen geïmpregneerde paaltjes meer plaatsen en zet nu onbewerkte dingen van waibomenhout in de grond. Die gaan nog geen vijf jaar mee. Wat is nu echt goed voor het milieu?”

IMPORT

Om het vliegveld (en het paracentrum) te behouden is de Stichting Vrienden van de Vlijt opgericht. Ook de Texelse gemeenteraad is unaniem voor behoud van 'Airport Texel'. Er zijn echter ook enkele Texelaars, verenigd in een actiecomité, die de Tweede Kamer proberen te bewegen het vliegen drastisch in te perken. De strijd rond het vliegveld heeft een hoog Texelgevoel-gehalte, want het

gros van de tegenstanders is 'import' en de voorstanders zijn vaak, jawel, Texelaars die al jaren op het eiland wonen. Rienks vertelt dat het vaak geruime tijd duurt voordat je als niet-Textelaar de eilandcultuur op waarde kunt schatten. „Dat had ik zelf vroeger ook. Wat je merkt is dat mensen die verhuisd zijn van bijvoorbeeld Amsterdam naar Texel denken dat het hier een achtergebleven gebied is, dat je hier met een zeilschip komt en dat ze zich hier nog met paard en wagen verplaatsen. Maar dan blijkt dat we hier, net zoals overal, gewoon onze dagelijkse gang gaan. Dat irriteert. Ze gaan klagen over lantarenpalen waarvan het licht uitvalt, wat hier af en toe heel normaal is, over de drumband op eerste paasdag, maar ook over het parachutespringen. Zo plaatsen ze zichzelf overigens ook vaak buiten de gemeenschap.”

DUBBELDEKKER

De telefoon rinkelt voortdurend en steeds lopen mensen binnen die hem iets willen vragen. Bob Rienks handelt alles met een natuurlijke autoriteit af en vertelt intussen rustig door. Terwijl we uitkijken op het bedrijvige vliegveld, wijst hij op een oude dubbeldekker. Zijn ogen stralen: „Dat vliegtuig is m'n grootste hobby. Hij gaat elke winter naar Hongarije voor een onderhoudsbeurt. Komt uit 1946. Werd gebouwd voor de Russische luchtmacht, in Polen en heeft gevlogen tot de val van de muur. Hij maakte voornamelijk spionagevluchten langs de Litouwse grens. Dat soort dingen vind ik leuk.” Ruim 30 jaar geleden was zijn paradedrijf nog een hobby. „Ik was afgestudeerd

HTS'er vliegtuigbouwkunde en deed een op het buitenlandse bedrijfsleven gerichte cursus op de voorloper van Nijenrode. Ik sprong zelf al jaren en rekruteerde uit die opleiding zo'n honderd, honderdtwintig man die wel in een springclubje wilden. Ik nam ze uit Breukelen mee naar Texel en de groep zat meteen vol. Die studenten praatten dat meteen door in het bedrijfsleven en na een jaar nam een reisbureau ons op in de folder. Zo ontstond heel snel een netwerkje en met vallen en opstaan is dat uitgegroeid tot een voor Europese begrippen groot paracentrum.”

HUISVROUWEN

Hoe groot de Texelse paraclub is, blijkt als Rienks vertelt wie er trainen. Het paracentrum telt veel militairen onder de vaste cliëntèle. „Vanochtend had ik een inkoper van de Koninklijke Landmacht aan m'n bureau en morgen start een tankbataljon en gisteren is de luchtmacht weer vertrokken. Dat waren van die jongens die zich bezig houden met de bewaking, met Stingers en Hawks, weet je wel. Eenderde van onze opleidingen is voor militairen. Maar ook veel huisvrouwen, vergis je niet: ze springen niet altijd zelf, maar dan sparen ze wel airmiles voor zoonlief. En buitenlandse reisbureaus weten ons ook te vinden.”

De Ronde Bol-sprong is de oudste en

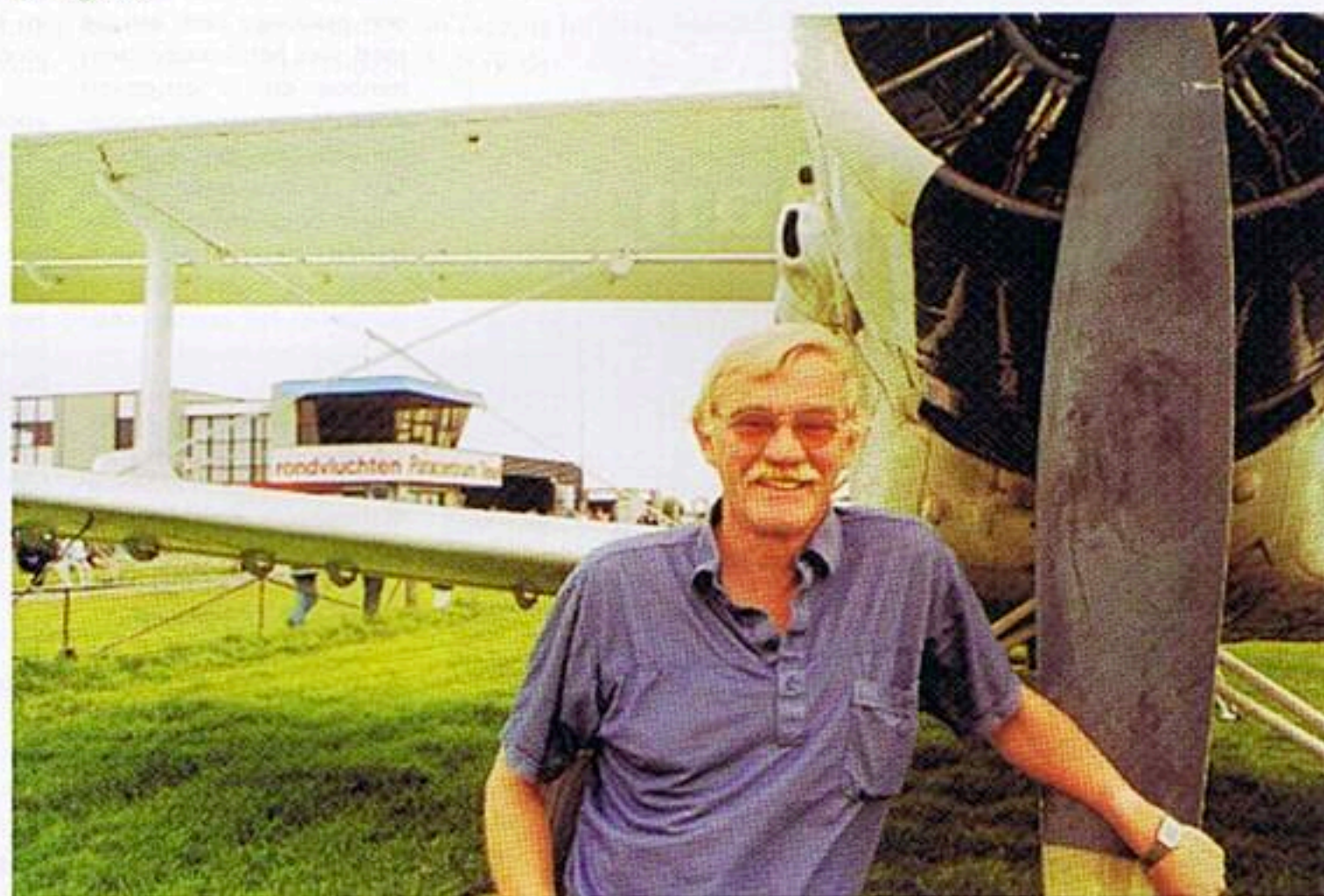
eenvoudigste manier van springen. Je springt van zevenhonderd meter en de parachute wordt door een met het vliegtuig verbonden lijn (de 'static line') direct opengetrokken. Bij de Square-opleiding spring je met een matrasvormige parachute van 1200 meter.

„Met onze vrije-val-opleiding zijn we waarschijnlijk wel de grootste in Europa. Je krijgt twee instructeurs mee, klimt naar 12000 voet, zo'n vier kilometer, je doet oefeningen, linksom draaien, rechtsom draaien, stabiel vallen en landt op de afgesproken plek. Na de twaalfde sprong heb je je brevet. De tandemsprongen zijn meer voor wie het eens een keer zomaar wil proberen.”

Bob Rienks is geen fanatiek springer meer. „Ik heb het wel gezien langzamerhand. Ik heb zo'n vierduizend sprongen gemaakt. Dat lijkt misschien heel wat, maar er zijn hier jongens, tien jaar jonger dan ik, die al tegen hun tienduizendste sprong zitten. Iedereen hier in het bedrijf springt. Zelfs de meisjes van de administratie hebben sprongen gemaakt.”

SURINAME

De teams die trainen bij de Paraclub zijn succesvol. „Zowel lokaal als op wereldkampioenschappen. We gaan ook wel op tournee. Naar Spanje, naar de Canarische eilanden. We hebben ook de Surinaamse troepenmacht

in Suriname getraind. Maar in 1985 werd dat een beetje te dreigend en toen zijn we ermee gestopt. Ik werd ook uitgenodigd door Fokker voor de promotie van de Friendship op de Filipijnen. Het doel was laten zien wat een multifunctioneel toestel dat is: van vrachtvervoer tot sport en search and rescue-patrouilles. We zijn in Maleisië geweest, Thailand, Birma. Wij leidden daar hun instructeurs op. Dat gaat dan bijvoorbeeld over het droppen van medicijnen en voedsel. En ik legde ook wel dingen uit over de performance van de kist."

En, voor het eerst in het gesprek lijkt hij een beetje beduusd van zijn eigen successtory: „Niet te geloven hé, de Texelse paraclub... Snoepje?"

Door het raam volgen we een Cessna-tje dat opstijgt. Als het uit ons zicht verdwenen is, vervolgt Rienks, terwijl hij in de snoepzak graait: „Er zijn heel veel teams die hier trainen. Dat gaat dan om de nationale kampioenschappen en verschillende disciplines: van gewoon proberen op de stip te landen tot die figuren in de lucht die je ziet, het formatiespringen. Sinds deze week hebben we een nieuwe vaste trainer, waar we veel van verwachten, een Zuid-Afrikaan die 's winters in Florida werkt. Die gaat hier in juni, juli en augustus flink te keer, want eind augustus zijn de nationale kampioenschappen."

Natuurlijk gebeurt er wel eens wat. „Deze week nog een luchtmachtmilitair die z'n enkel brak. Maar dat zou

best eens te maken kunnen hebben gehad met zijn conditie. Want springen is veel veiliger dan skiën. En je loopt meer risico op de weg naar Amsterdam. De sensatie van dat bungeejumpen vind ik wel eng."

BOOBYTRAP

Piloot Robert vertelt over Boobytrap, het tv-programma dat mensen met een wat grote mond een koekje van eigen deeg geeft en in de maling neemt.

„Een jongen die aan een First-Jump-cursus meedeed was erin geluisd door z'n vrienden. Aan het einde maak je dan een sprong. Met die automatische

chute-opening en de static line. Die jongen kreeg eerst een aantal vragen voorgelegd, wat helemaal niet standaard is en vertelde dat hij inspanningsastma had, wat wij natuurlijk al lang wisten. Onze reactie was: dan eerst maar een tandem-sprong met de instructeur. Die begon vervolgens van: Nee, is hij dat, weer zo'n tandem, heb ik dat? Overal zaten

camera's, achter in het vliegtuig zat zelfs een cameraman achter een spiegelwand. Vervolgens deden we in de lucht of we hem even snel moesten droppen en door wilden vliegen naar Noorwegen en ruzie kregen en we legden alles erg slordig uit. Toen die jongen eruit ging had hij het niet meer. De instructeur deed of-ie niet meer wist hoe de parachute openging en die jongen riep maar: links trekken, rechts trekken! Beneden stonden al z'n maten te lachen bij een vlag van Boobytrap."

Er wordt ook onderling veel gein uitgehaald en gelachen. Rienks: „Dat varieert van aan de bar een pilsje bestellen op rekening van een ander tot het dichtmetselen van elkaars

deur aan toe. Een van de mooiste dingen was tijdens een cursusweek, toen hier buiten zo'n grote tent stond opgesteld. We tilden de auto van een collega erin en toen hij buiten kwam dacht hij: ik heb zeker te veel gedronken en hij lifte naar zijn caravan. De volgende dag deed hij aangifte van diefstal van zijn auto. Komt hij weer op het vliegveld en zeggen wij: kijk eens in de tent! Hij ziet z'n auto, is verdomd pissig en roept: ik ga naar de boot. Hebben wij de politie gebeld dat er een vent in een gestolen wagen naar de boot reed." Als ze er aan denken, schieten ze weer in de lach.

Terwijl de vliegtuigbouwkundige de trap afloopt, vertrouwt hij ons toe dat parachutespringen binnenkort een Olympische sport is. In de hal beneden is men druk doende parachutes op te vouwen. En temidden van de t-shirts, de brillen, de sieraden en de jacks aan de balie schrijven zich drie jonge Duitsers in voor een First Jump Course.

Buiten draaien de auto's achter elkaar de parkeerplaats op; de inzittenden werpen verwachtingsvolle, gretige blikken op de hemel. Op zoek naar de droom, even ontheven zijn aan tijd en ruimte, de vrijheid, de spanning ook.

Joost Swanborn

Eerste sprong test

Internationaal Paracentrum Texel, zoals het officieel heet, is opgericht in 1969 en verzorgt diverse opleidingen en losse sprongen. Naar keuze springt men met de klassieke ronde bol of koepel, of met een matrasvormige parachute. Voor wie eens een keertje wil voelen hoe dat is, worden tot en met oktober regelmatig de zogenoemde First Jump Courses georganiseerd (voor f375,- met overnachting). Daarnaast zijn er de tandemsprongen (f350,-, vrije val van ongeveer een halve minuut, met instructeur). Het A-brevet is in een week te halen (vijf sprongen en de parachute wordt automatisch geopend). Vervolgens is er de Accelerated Free Fall(AFF)-cursus. Een medische verklaring van de sportkeuring is vereist. Voor grote groepen militairen geldt een speciale regeling. De Nationale Kampioenschappen Parachutespringen worden gehouden bij Paracentrum Texel van 26 augustus t/m 3 september dit jaar. Het zijn open kampioenschappen, dus iedereen is welkom om mee te doen. Meer informatie bij: Paracentrum Texel, Postweg 128, 1795 JS De Cocksdorp - Texel. Telefoon 0222 - 31 14 64; Fax: 0222 - 31 14 14; e-mail: info@paracentrumtexel.nl; www.paracentrumtexel.nl